

Voor de „duidelijke aanwijzing mijner feilen” ben ik steeds dankbaar. Maar ik kan van de aanwijzingen van den Heer PEYPERS de meeste niet aanvaarden, wil ik de waarheid te vriend houden, zooals ook hij wenscht.
Met hoogachting,

Uw Dw.

PINKHOF.

Breukelen, 15 Juli 1894.

Geachte Redactie!

Van de Redactie ontving ik een schrijven d.d. 14 Juli, waarbij zij haar verontschuldiging aanbood over het onvolledig en onsamenhangende verslag in de Handelingen, in zake het door mij met betrekking tot het voorstel *de Vecht en O.* gesprokene: een gevolg van het, door een onvoorzien toeval niet in mijn bezit geraken der drukproef en copie. Tevens stelde zij haar kolommen open voor een rectificatie, waarvan ik bij deze dankbaar heb gebruik gemaakt.

Ik meen ongeveer het volgende te hebben gezegd :

„M. M. H. H. Als afgevaardigde van *de Vecht en O.* wensch ik bij de toelichting van ons voorstel er uitdrukkelijk op te wijzen, dat er niet de „minste vijandelijke bedoeling aan ten grondslag ligt, veeleer verzoek ik der Redactie het te beschouwen als een wenk haar van bevriende zijde gegeven.

„Allereerst wensch ik de vraag te bespreken, of onze Afd. wel gerechtigd is tot het doen van een zoodanig voorstel, alsmede of het wel tot de competentie dezer vergadering behoort om hierover te oordeelen. Ik doe zulks naar aanleiding van hetgeen in 1883 der Afd. *Utrecht* is overkomen, toen het Hoofdbestuur schriftelijk in overweging gaf, het voorstel (betreffende benoeming van twee leden der Redactie door de Algemeene Vergadering) in te trekken; er bijvoegende, „dat het Hoofdbestuur eenstemmig van oordeel „was, dat de Maatschappij zoo min recht als reden had, om behoudens de „naleving van het contract door het *Tijdschrift*, zich in te laten met de „huishoudelijke inrichting van het *Tijdschrift*.”

„Ofschoon ik mij verheug, dat dit Hoofdbestuur geen zoodanig praeadvies heeft uitgebracht, zoo meen ik toch ook, dat deze beschouwing niet volkomen juist is, want al mogen wij in juridischen zin misschien geen recht hebben om invloed uit te oefenen, om met klem en kracht onze wenschen bij de Redactie kenbaar maken, daartoe hebben wij zeker wel recht, vooral wanneer men bedenkt, dat het *Tijdschrift* zich siert met den naam onzer Maatschappij; in hoofdzaak de abonné's telt onder de leden der Maatschappij, en last not least jaarlijks een belangrijke subsidie ontvangt uit de kas onzer Maatschappij.

„En thans wat den inhoud betreft!

„Al mogen sommigen enkel tot ornament dienen, zoo strekken de 23 Professooren en 11 Doctoren, die de Vereeniging uitmaken, welke het *Tijdschrift* uitgeeft, ons voldoende tot borg, dat die een zeer wetenschappelijke zal zijn. Bovendien moeten wij dankbaar erkennen, dat sedert GUYE, en later door DELPRAT EN FELTKAMP het *Tijdschrift* belangrijk is verbeterd. Aan den ijver

„en de energie dier drie redacteuren brengen wij gaarne onze hulde. Niettemin blijft er, onder erkenning van het vele goede, nog stof tot klagen, en zulks vooral nu in den laatsten tijd de specialisten meer en meer beslag leggen op ons *Tijdschrift*.

„Om die bewering te kunnen staven, heb ik de jaargangen 1891—1893 nagegaan, en dan vind ik, dat van de oorspronkelijke stukken er 40 handelen over inwendige geneeskunde, 43 over heelkunde, en slechts 8 over verloskunde en gynaecologie; daarentegen vindt men er 22 over ophthalmologie, 20 over psycho-neuro-pathologie, 17 over bacteriologie, 13 over rhino-laryngotologie, 10 over electro-therapie, 10 over dermatologie, 5 over biologie, 5 over anatomie, 10 over historie, 9 over hygiëne en 14 over pharmacodynamie en toxicologie. Wat de referaten betreft, zoo heb ik slechts den jaargang 1893 nageslagen, en daar vond ik er slechts 10 over inwendige geneeskunde, 10 over chirurgie, 23 over obstetr.-gynaecologie, tegenover 31 over physiologie, 40 over bacteriologie, 11 over hygiëne, 10 over pharmacodynamie en toxicologie, 4 over electro-therapie, 5 over neurologie, 16 over rhino-laryngo-otologie en 2 over ophthalmologie.

„Uit het bovenstaande blijkt dus genoegzaam de ongunstige verhouding tusschen de hoofd- en de bijvakken, een gevolg slechts van de specialistische strooming, die in het *Tijdschrift* de overhand dreigt te krijgen.

„Zonder nu de specialisten te willen weren, wat een absurditeit zou zijn, meen ik evenwel, dat de Redactie er meer op moest letten, dat hun artikelen meer zijn ingericht naar de eischen van den praktischen arts, die alsdan dankbaar er van zal kennis nemen in plaats van, zooals thans vaak geschiedt, ze ter zijde te leggen.

„Bestendinging van den tegenwoordigen toestand, levert, behalve dat hij vele lezers ontstemt, m. i. ook gevaren op: 1°. voor de medici, die o. a. huiverig worden om gewone feiten, die niettemin voor de wetenschap van groot belang kunnen zijn, mede te deelen; 2°. voor het *Tijdschrift* zelve, dat wel eens de sympathie, die het steeds zoo met volle recht genoot, zou kunnen gaan verliezen.

„Opdat het schip nu niet uit het roer loope en onvermijdelijk averij bekome, heeft onze Afdeeling gemeend, haar waarschuwend stem te moeten doen hooren; en waar het een zaak geldt, die in zoo nauw verband staat tot de belangen onzer Maatschappij heeft zij gemeend het aan het oordeel uwer vergadering te moeten onderwerpen, overtuigd als zij is, dat de Redactie bereid zal gevonden worden, om aan de wenschen dezer vergadering te gemoet te komen.”

Dit was, naar ik mij wel herinner, in hoofdzaak hetgeen ik ter toelichting heb medegedeeld, wat de zaak in een ander licht stelt, dan het verslag. Reden waarom ik U beleefd verzoek, dit schrijven ter rectificatie te willen opnemen.

Inmiddels hoogachtend

t. t.

Dr. A. MIJNLIEFF.